

Τέθκοιαι-γενναῖκαν ἔν εἶδα καξτήν τξαι γιναιξίναν, νά τρώη πάτσον τξαι κλοτσάν τξαι πάλε νά ἔν ἄξίνα (ἔν εἶα = δέν εἶδα, ἄξίνα = γαιδούρα) Κύπρ. 2) Ὁργίλος, θυμώδης ἔνθ' ἄν. Συνών. γιναισιάρχης, γιναισιλῆς. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιναισιῆς Ἀθῆν. Μέγαρ. Προπ. (Πέραμ.)

γιναισιάρχης ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. *γιναισιάρχης* Δ. Κρήτ. ῥ'νατσάρ'ς Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) *διναισιάρχης* Χίος δ'νατσάρ'ης Ἰμβρ. Θηλ. *γιναισιάρχισσα* Κύπρ. Ουδ. *γιναισιάρικο* Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γιναισιῆς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἀρχής.

1) Πείσμων, ἰσχυρογνώμων ἔνθ' ἄν.: "Ὅτινα τύχη κιανεῖς ἀπὸ τσὶ γαιδάρους ἰναισιάρχης, αὐτὸς ἀπὸ τὸν ἔχει σέρνει τοῦ Χριστοῦ τὰ πάθη (= ὑποφέρει πολὺ) Κρήτ. Κιαιμιὰ βολὰ τὸ ἰναισιάρικο λειανό, ἐκεῖα πὺν πορπατεῖ φαίνεται δὸν πὼς θωρεῖ σφάδαμα (λειανό = γαίδαρος, σφάδαμα = φάντασμα) αὐτόθ. 2) Ὁργίλος, μνησίκακος ἔνθ' ἄν.: Τί ῥ'νατσάρ'ς πὺν ἔν' αὐτὸς Ἡπ. (Ζαγόρ.) *Εἶνι* πὺνλὸν ἰναισιάρ'ρα ἢ νύφ' μας αὐτόθ.

γιναισιάρικα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γιναισιῆς.

Μετὰ πείσματος, μετ' ἰσχυρογνωμοσύνης, πεισματικά.

γιναισιίτικος ἐπίθ., ἑνιαχ. γιναισιί'κους Μακεδ. (Βόιον κ.ά.) ῥ'νασιί'κους ἑνιαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γιναισιῆς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτικος.

Γιναισιάρχης, τὸ ὅπ. βλ.

γιναισομούλαρο τό, ἑνιαχ. δ'νατζουμούλαρον Ἰμβρ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γιναισιῆς καὶ τοῦ οὐσ. *μουλάρι*. Μεταφ., ὁ πείσμων, ὁ ἰσχυρογνώμων.

γινάτω ἐπίθ. Θηλ., ἑνιαχ. ἰνάτω Πελοπν. (Βερεστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι κατ' ἀναλογ. πρὸς ἄλλα εἰς -ω Θηλ., ὡς Ἀράπω, Μαγδάλω, μουντζούρω, τσουράπω κ.τ.τ.

Γυνή πείσμων καὶ ἐχθρικῶς διακειμένη: Τί θέλεις, μωρ' γινάτω, πὺν ἀπὸ τὸ ἰνάτι σου δέν ξέρεις τί κάνεις; Πβ. γιναισιῆς.

γινάτωμα τό, ἑνιαχ. ἰνάτωμα Νάξ. Πελοπν. (Γαργαλ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γιναιτώρω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἰναιτώρω.

Πεῖσμα, ἐναντίωσις ἔνθ' ἄν.: Μὲ τὸ ἰνάτωμα πὺν ἔχει, δὲ θὰ πάη καλὰ Μηλιώτ.

γιναιτώνω, κοιν. ἰναιτώνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Κλουττινοχ. Κορινθ. Μαζαίικ. Σουδεν. κ.ά.) ἰναιτώνω Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Ἀνατολ.) Μακεδ. (Βελβ. κ.ά.) ναιτώνω Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.) ναιτώνω Πελοπν. (Καρδαμ.) ναιτώνω Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Κορινθ.) γιναιτώνω Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Ἡπ. (Κόνιτσ. Σούλ. Φροσύν.) ῥ'νατώνω Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Δομοκ.) Μακεδ. (Λιμπίν.) Στερελλ. (Ἀχυρ. Καλοσκοπ. Περίστ. Ὑπάτ.) *διναιτώνω* Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἰνάτι καὶ δινάτι.

Ἐνεργ., ἐξοργίζω, κάμνω τινὰ νὰ πεισμώσῃ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Κλουττινοχ. Κορινθ. Σουδεν. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀχυρ. Καλοσκοπ. Περίστ. Ὑπάτ.)

Χίος κ.ά.: Μὴν τὸ ἰναιτώνης τὸ σκυλλί, θὰ σὲ φάη Κορινθ. Τί τὸν ἰναιτώνεις τὸ γέρο; Καλάβρυτ. Γιατί τοῦ ῥ'νατώ'ης τοῦ πιδί, μωρέ; Ἀχυρ. Μὲ ἰνάτωσε, καὶ δέν ἤξερα τί τοῦ ἔλεγα Κορινθ. Ἐινάτωσές με τὴν ἄλλη βολὰ, καὶ ἔα' φτὸ δέν ἐξαναπέρασα Ἀπύρανθ. Σ' ῥ'νατόυσα (ὠργίσθην ἐναντίον σου) Ὑπάτ. Καὶ ἀμτβ. Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Σούλ. Φροσύν.) Θεσσ. (Ἀνατολ. Δομοκ.) Μακεδ. (Λιμπίν. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Καλάβρυτ. Καρδαμ. Κορινθ. Μαζαίικ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀχυρ. Ὑπάτ.) Χίος κ.ά.: Μὴ καὶ'ς νὰ ῥ'νατώνου, κὶ δὲ θὰ πᾶμι καλὰ Ἀχυρ. Ἰνάτουσι, ἀβ' δέν δὸν ἐδουκά μι τὸν γουμάρ' (ἀβ' = πὺν) Ἀνατολ. Ἰνάτουσα, κὶ δέν πῆγα Μακεδ. Νεάτωσε, πὺν δέν τοῦ περνᾷ ποτὲ Καρδαμ. Ἐινάτωσε, τῶν δὲ μιλάει Κορινθ. Στάκα λίγουν ν' ἀκού'ης, κὶ μὴν ἰναιτώ'ς ἔτσ', γιατί κανένας δὲ σὶ σκιάζιτι Ζαγόρ. Καὶ μέσ. γιναιτώνομαι Εὐβ. (Ἀκρ.) Ἡπ. (Κόνιτσ. Σούλ. Φροσύν.) Μακεδ. (Λιμπίν.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακεδ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀχυρ. Ὑπάτ. κ.ά.) Ἀμα τὸν ἀκού' νὰ λέη βλακεῖς, ῥ'νατόνουμε, κὶ μοῦ ἔρχιτι νὰ δὸν δειρὸν Ἀκρ. Ἐιναιτώθηκε, βὸ ἰνηκε Τοῦρκος (βὸ = πὺν) Ἀπύρανθ. Ῥ'νατώ'κα πὺνλὸν Ὑπάτ. Χτυποῦν ἀλύπητα σὰ γιναιτωμένα ἀπὸ ζούλεια κριάρια Λακεδ. Ῥ'νατώ'καμι γιὰ τὸν τίποντα Ἀχυρ. Θὰ ἔναι γιναιτωμέν' ἢ πεθερά μ', πὺν χάθ'κι ὅλ' τ'ν ἡμέρα Κόνιτσ.

γινίσκομαι Κύπρ. γενίσκομαι Κύπρ. γινίσκουμαι Κύπρ. γενίσκουμαι Καππ. (Φερτ.) ἑνίσκομαι Καππ. (Σίλ.) ἑνίσκομαι Καππ. ἑνίσκομαι Καππ. (Σινασσ. κ.ά.) Πόντ. ἑνίσκομαι Καππ. (Ἀραβάν. Φλογ. κ.ά.) ἑνίσκουμαι Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σίλ. Φερτ.) ἑνίσκουμαι Καππ. (Ἀραβάν.) ἑνίσκομαι Καππ. (Οὐλχ.) ἑνέτθουμαι Πόντ. (Ἰνέπ.) γινίσκω Κύπρ. Πάρ. Παρτ. ἑγινίσκουμουν Κύπρ. ἑγινίσκουμουν Πόντ. (Οἶν.) ἑνίσκουμουν Καππ. (Σίλ.) ἑνίσκουμουν Καππ. (Ἀραβάν.) ἑνισκότομαι Καππ. (Σίλ. Φερτ.) ἑνισκότομαι Καππ. (Φλογ.)

Τὸ Βυζαντ. γινίσκομαι, διὰ τὸ ὅπ. βλ. Δουκ. ἐν λ. γινίσκεσθαι. Πβ. Γ. Χατζιδ., MNE 1, 299 κέξ. Πβ. καὶ Μαχαίρ. (ἐκδ. R. Dawkins) 1, 2: «τὰ πάντα διαβαίνουν καὶ τὰ γινίσκονται ἑξηγοῦνται». 1, 46: «θωρῶντα ἢ ῥήγαινα ὅτι δέν ὠφελεῖ... παρὰ σκάνταλον ἐγινίσκετον». Οἱ λοιποὶ χρόνοι, πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ., σχηματίζονται ἐκ τοῦ ρ. γίνομαι. Καὶ ὁ τύπ. γενίσκομαι ἤδη Βυζαντ. Ὁ τύπ. ἑνέτθουμαι πιθαν. κατ' ἀντιμετάθ. ἐκ τοῦ *ἑνίσκουμαι > ἑνίσκομαι. Πολλάκις ὁ ἀόρ. κατὰ τὸ γίνομαι.

Α) Ἄνευ κατηγ., εἰς τινὰς τῶν βασικῶν σημασιῶν τοῦ γίνομαι: 1) *Γίνομαι A1*, τὸ ὅπ. βλ., Καππ. (Σίλ.): Κλέφτης ἑνίσκιτι (ὁ κλέπτης γίνεται, γεννᾶται). 2) *Γίνομαι A3*, τὸ ὅπ. βλ., Καππ. (Φλογ.): Τὰ πούλλια ἑνίσκονται (τὰ πούλλια μεγαλώνουν). 3) *Γίνομαι A4*, τὸ ὅπ. βλ., Καππ. (Φλογ.): Παίρουν κ' ἐτὸ ἑνίσκονται τρία. 4) *Γίνομαι A5*, τὸ ὅπ. βλ., Καππ. (Φλογ.): Νίδκεται σὸ Πρεκόπ' παναθρ'. Μέγα γιορτὴ ἑνίδκεται πᾶν χρόνος (μεγάλῃ ἐορτῇ γίνεται κάθε χρόνο).

Β) Μετὰ κατηγ., γίνομαι B1 Καππ. (Ἀραβάν. Σίλ. Σινασσ. Φλογ. κ.ά.) Κύπρ. — Δ. Λιπέрт., Τζωπρ. τραοῦδ. 2, 55: Τὰ φθάχα μας ἑνιδκόνται τοῦπᾶν (τὰ παιδιὰ μας γίνονται βοσκοὶ) Φλογ. Ἀκουσεν ὁμως ὁ βασιλιάς ποξω πόξω γιὰ τὴν ὀρνιθα τῆς γειτόνισσάς του πὺν ἐγινίσκετον κοπέλ-λα (ἐκ παραμυθ.) Κύπρ. Γινίσκεται τξαι τξείνη ἑνα τάσιμ- μ' ἑναν ἄλυσον χοντρον τξ' ἔμπηκεχ- χαμαὶ (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. Ἐγὼ σκαλὶ ἑνίσκομαι (ἐκ παραμυθ.) Σι-

